

A Vasas Femina kemény magjával ültünk egy asztalhoz a Spílerben, hogy megtudjuk, mennyire erőszakosak a csajok, elmagyarázzák a tavalyi visszaesést, elmesélik, hogy milyen most az öltözői hangulat, vagy azt, hogy mennyire veszik komolyan egy kislány játékvezető intéseit.

Bíró Enikővel, a Vasas Femina Messijével, **Péter Katával**, aki egy pálinkáspohár miatt hagyott ki hét hónapot, és **Geréd Erikával** dumáltunk, aki ideges, amikor a társak sírnak.

Hogyan kerültetek kapcsolatba a labdarúgással?

Enci: Kicsi voltam és mentem ki az unokatestvéremmel az udvarra játszani, ők fociztak és én csak futottam, nem jött hozzám a labda. Nem akartam focista lenni, de eldöntöttem, megtanulok annyira játszani, hogy a fiúk közé tudjak beállni. Az általános iskolában a lányok babáztak, de nekem nem jött, hogy játsszak velük, inkább néztem a fiúkat, ahogy fociznak.

Nincsenek fociőrültek a családban, de amikor fiatal volt anyukám is szívesebben volt a fiúkkal, ő is focizott néha köztük.

Most viszont azt kell mondanom, hogy a focis csajok sokkal jobb arcok, mint akármilyen fiúk. Eddig nem volt sok lány barátom, de amióta focizom igen. Szűk körben nagyon jó közösség van a csapatban.

Azt hiszem, ötödikes lehettem, amikor valaki szólt, hogy lehet menni lányoknak edzésre. Úgy voltam vele, hogy „Úristen!”. Akkor kézilabdáztam is, és egy hónapig mindkét edzésre jártam, de annyira kimerített, hogy valamelyik mellett döntenem kellett.

A kézilabda sokkal jobban ment, de azért döntöttem a foci mellett végül, mert arra eljött pár barátnőm is. Igaz, hogy akik miatt ezt választottam, mind továbbálltak. Szerencsére jöttek a csajok és akkor jóba lettünk, jött a válogatott, a lehetőségek. Tavaly még ott lehettem volna a nemzeti csapatban, de mivel idén érettségizek, lemondtam róla.

Erika: Én is inkább a fiúk társaságát kerestem, nem volt kedvem a lányok hisztijéhez. Már kilenc-tíz évesen elkezdtem játszani. A suliban például a fiúk fociedzésére jártam és azt hiszem, 2010-ben hallottam először a csapatról, úgyhogy rögtön el is mentem. Rá egy hétre már le voltam igazolva.

Enci: Engem csak rá egy évre igazoltak le. Lehet, túl kicsi voltam.

Erika: Pedig akkor én még kisebb voltam (ezt elég nehéz volt elhinni, de Erika még képet is keresett röhögve – szerk. megj.). Egyébként a barátságokon kívül is rengeteg lehetőséget nyújt. Tény, hogy le kell mondanunk egy-egy buliról, de rengeteget utazgattunk, és nekem ez így megéri. Az is egy pozitívum, hogy megtanultunk nyelveket.

Kata: Én falusi vagyok, (Enci és Erika röhögnek, „ezt így írd bele légyszi, hogy én falusi vagyok” – mondja valamelyikük – szerk. megj.) felsőboldogfalvi, és ott mindig fiúkkal jártam ki a pályára a nővéremmel együtt, akivel az első edzésre is közösen mentünk el 2011 szeptemberében.

Igazából ő kezdett el először érdeklődni. Emlékszem, bográcsoztunk a kertben és mondta neki Papp Szidi, hogy menjünk el, és hogy hány órától vannak az edzések. Apukám egyébként is olyan volt, hogy „foci-foci”, futottunk be hozzá és újságoltuk a hírt, kérdeztük, mehetünk-e edzésre. A nővérem tizenkettődikben a tanulás miatt abbahagyta, mi meg nemsokára válogatottak is lettünk.

Enci: Vagány volt, mert mindig mentünk négyen-öten, és magyarokként külön is olyan jól elvultunk, de aztán elkezdtünk megtanulni románul. Most meg merünk szólalni.

Emlékszem, először Kajtár Lindával mentem, de külön voltunk, mivel ő kapus és őket külön edzették. Kétszer végig kellett néznem, mit csinálnak. Semmit nem értettem. Rá voltunk kényszerülve, hogy megszólaljunk, rá egy évre már beszélgettem az edzővel.

Amikor Irimie Marcel volt a Vasas edzője, akkor is románul kommunikáltunk, sőt most is van edzésünk Nedelcu Claudiával, aki szintén románul beszél, az elején kellett fordítanunk a kicsiknek, de most már ők is megértik annyira, hogy nincs baj.

Nézitek is a focit? Vannak kedvenc csapataitok, játékosaitok?

Erika: Hogy kövessem komolyabban és focizzak is, nekem nem fér össze. Egy-egy jobb meccset megnézünk, de kedvencem nem igazán van, sem csapat, sem játékos.

Enci: Én Barcelonás vagyok, még David Villa miatt lettem az, most már Messi a nagy kedvenc, mert ő is ilyen kicsike. Talán húsvét volt, kint voltam nagymamámnál, meguntam a társaságot és bementem, hogy nézzek valamit. Semmi jót nem kaptam, nyálas filmek mentek, untam és volt egy adó, amelyiken egész nap Barcelona meccseket mutattak vissza.

Három meccset végignéztem akkor. Néztam, hogy kipasszolgatják a támadásaikat, éreztem, hogy fejlődtem az az idő alatt. Ilyenkor látod az elméletet, hogy milyen szépen is lehet csinálni, ezt minél többet kell próbálni gyakorlatban is. Női focit is nézünk, leginkább az amerikai válogatottat, de szívesebben elmegyünk itt egy meccsre, egy FK-ra, SzFC-re, minthogy ülünk a tévé előtt.

Kata: Az el classicót meg szoktuk nézni közösen. Én nem igazán szeretem a reklámcsapatokat, szívesen nézek egy Liverpool-, vagy egy Chelsea- meccset is, de nem tudnék kiemelni egy együttest sem.

Ilyenkor megy a sör s a szotyí?

Enci: Nem, nem vagyunk sörösek, inkább megnézzük egy üdítő mellett, aztán valahol majd folytatjuk az estét.

Mit gondoltok, mi a külső megítélése itt a női focinak? Elismernek-e focistaként titeket, esetleg kaptatok-e ezzel kapcsolatos megjegyzéseket?

Kata: Finom-vegyes. Amikor először hallják, hogy szabadidőnkben focizunk, mindenki le van döbbenve.

Erika: Nem annyira elismert és fejlett, mint a férfi foci, ezért többen le is nézik a női labdarúgást, azt gondolják, hogy a foci nem nőknek való.

Enci: Van viszont, hogy pont emiatt kapunk dicséretet, elismerik, hogy nem semmi az, hogy milyen férfias sportot űzünk, tehát van pozitív visszajelzés is.

Kata: Igen tényleg, sokszor mondják, hogy milyen kemény csajok vagyunk.

Ha már a keménységnél tartunk, egyszer emlékszem, hogy láttam egy bajnokin, ahogy durván elkaszálják Encikét. Mennyire kemény a női labdarúgás? Volt-e esetleg nektek komolyabb sérülésetek?

Enci: Én fiú játékosoktól hallottam, hogy azt nem szeretik a csajfociban, hogy mi minden hülyeségbe belerohanunk. Ha nem tiszta, egy helyzet, az, hogy mi vinnénk el a labdát, úgyis belemegyünk, hátha mi jövünk ki belőle jobban. Ez amúgy igaz.

A sérüléseket nagyjából megúsztuk. Nekem az volt, amit említettél, ráadásul kétszer egymás után ugyanott, ugyanaz a lány kaszált el, a másodiknál hátulról jött. Szerintem az egyik elég lett volna (mindhárman röhögésben törnek ki – szerk. megj.).

Agyrázkódásom volt, úgy éreztem, mintha végtelen lett volna az idő, nem tudtam mennyit kell a pályán lenni, azt sem tudtam vezetünk-e, vagy mi az eredmény, csak néztem, hol a labda és futottam utána. Szerencsére már nem volt sok hátra.

Amúgy a fejletlenebb csapatok durvábbak, ők ahelyett, hogy a játékra, inkább az erőszakosságra fektetik a hangsúlyt.

Még volt egy sérülésem, amikor a kislányokkal fiúbajnokságban játszottunk. Az egyik srác rálépett vasstopnissal a lábamra. Lementem, de visszaküldtek, mert már csak öt perc volt és nem volt cserénk. Azt még valahogy lefutottam és rá két hétre vissza is álltam edzeni. Egy év múlva néztem meg egy orvossal, és mondták, hogy el volt törve, de visszaforrt, igaz, nem helyesen, de jól van úgy.

Kata: Mi lányok sokkal többször elkésünk, nem úgy jön ki a lépés, éppen ezért úgy tapasztaltam, durvábbak a becsúszások is.

Emlékszem, egyszer Csilla éppen kirúgni akart egy szöglet után egy sáros hazai meccsen és fejbekapott a labda. Utána a bal szememmel semmit nem láttam, a félidőig hátralevő 5 percet úgy játszottam végig, hogy teljes fordulatokat kellett tennem, hogy lássam, mi történik körülöttem. Szünetben mentővel vittek a szemészetre, ahol körülbelül 5 órát tisztították a szemem, még valahogy kezdett visszajönni a látásom.

Fiúkkal szoktatok-e focizni?

Enci: Igen, az a legjobb. Gyorsabb a játék, sokkal motiváltabbak vagyunk mi is ilyenkor.

Kata: Gyorsaságban valóban vernek rendesen. A gondolkodás is sokkal gyorsabb.

Erika: Szerintem a lányok kiszámíthatatlanabbak, a fiúk tudják, hogy hova kell mennie a passznak, vagy, hogy hol kell várniuk azt. Tudják előre, hogy egy elhúzás után milyen cselet választanak.

Amikor még nem volt ennyire fejlett Romániában a női foci, akkor fiúk ellen játszottunk a megyei bajnokságban, mert egyszerűen nem volt lánycsapat, aki ellen. Nem az egyidősökkel, hanem kisebbekkel.

Ha most játszanátok egy nyolcadikos fiúcsapattal, ki nyerne?

Enci: Ha ez egy udvarhelyi vagy egy csíki csapat, amelynek gyakran vannak edzései, akkor ők, viszont ha nem egy profi csapatról beszélünk, akkor mi.

A gyorsaság mellett még mi a különbség a női és a férfi labdarúgás között?

Enci: Főleg a fizikum. A másik az, hogy náluk annyi alapanyag van a legkisebb korosztályokból, amelyekből lehet válogatni.

Hogy látjátok, be lehet-e futni egy sikeres női labdarúgó karriert innen Székelyudvarhelyről?

Enci: Itt van két potenciális női labdarúgó. Én a focit már csak hobbiból játszom, pedig van benne lehetőség. Vegyük például Bartalis Barbit, aki kiment játszani Svédországba, nem egy olyan nagy színvonalú csapathoz, de szerződést ígértek neki, rendes fizetést kap, állják a lakását. És innen akár többet is el lehet érni, főleg, ha benne van az ember a válogatottban.

Kata: A folytatás nekem nagy kérdőjel egyelőre, de szeretném és a legideálisabb külföldön lenne. Ha nem sikerül, mellékállásként legalább szeretnék majd sporttal foglalkozni.

Erika: Könnyebb bejutni a válogatottba és magasabb szintekre lépni, mint a fiúknál. A színvonal szempontjából az A liga felelne meg a fiúk C ligájának.

Amikor azt mondhatod magadról, hogy a lehető legjobb csapatban játszol, akkor sem lesz olyan életszínvonalad, mint a fiúknak egy kisebb ligában. Én most tizenegyedikes vagyok, de mindenképpen akarom folytatni a focit. Szeretném, hogy mindig legyen közöm hozzá, gondolkozok azon, hogy elvégzem az edzőit.

Egyébként az itteni klubok közötti színvonal mennyire különbözik? Például a Kolozsvári Olimpiánál magasabb-e annyival, hogy nektek megérje itt hagyni a Vasast és a várost?

Enci: Ennek két oldala van, de a személyes miatt egyikünk sem váltana oda. Itt van egy nagyon kellemes légkör, szinte ugyanannyi edzés, és nincsenek annyira alárendelési viszonyok.

Ami miatt ott sokkal jobb lenne, hogy szinte mindenkit visznek a válogatottba. Mi korosztályos válogatottban játszunk, onnan meg sokkal kisebbeket visznek a felnőtt válogatottba, mert kolozsváriak. Az nekik egy edzőtábor, mert ott van majdnem az egész csapat, és ez egy nagy fejlődési lehetőség. Anyagi szempontból is megéri.

Erika: Én azt nem szeretem, hogy jóformán azt csinálnak veled, amit akarnak. Például Márta kolozsvári, csak kölcsönben játszik nálunk. Ő mondta, hogy ha ők éppen azt mondják, hogy te most mész oda, akkor kell menned.

Enci te bíró is vagy. Hogyan lettél az és mennyire vesznek komolyan egy kislányt a partvonal mellett?

Hát örökmozgó voltam, és amikor lemondtam a kézilabdáról, éreztem, hogy még kell valami, hiszen csak három edzésünk van. Voltak játékvezető ismerőseim, tizennégy évesen már meg voltam indulva én is, persze akkor azt mondták, hogy túl kicsi vagyok és várjak még vele.

Két év múlva már sikerült jelentkeznem. Az első meccsen nem volt jó kedvem, ideges voltam, izgultam is, de valahogy elértem, hogy tudjak koncentrálni a dolgomra. Kábé tizenöt perc után

azt vettem észre, hogy nagyon jó kedvem van.

Megdöbbenett, hogy milyen jó ott lenni, nézni a focit, elfelejteni, hogy milyen bajom van. Ott is nagyon jó a közösség, a focis csajokból is van egy-két játékvezető.

Az elején nem vettek komolyan, nézték, hogy van egy kicsi leányka, nehogy már elfogadjuk az intését, azt sem tudja, miről van szó. Nekem tetszett, hogy jöttek a beszélések. Egyet vigyorogtam ilyenkor, szeretem ezeket a helyzeteket.

Tanulni kell és lehet menni felfelé, nagyon keresik a lánybírókat. Most ott tartok, hogy voltam C-divíziós vizsgán, a szaladás az sikerült, az írásbelit még nem tudom, de ha az is, akkor már tavasszal kaphatok C-osztályos meccset. Ha idén nem, jövőre úgyis meglesz.

Lehet menni egyre feljebb, az a célom, hogy FIFA játékvezető legyek. Emellett még nem tudom, hogy mi lesz, érdekel az újságírás is, a pszichológián is gondolkoztam, de az tanulás

szempontjából körülbelül hat évembe kerülne, és nem tudnék mellette bírászkodni, úgyhogy én is kezdek gondolkodni az edzői pályafutáson.

Kicsit beszéljessünk a mostani csapatról. Milyen most az öltözői hangulat?

Enci: Ha nem lenne az utánpótlás, akkor lehet, nem is lenne csapat. Egyszerűen nem lenne meg az a tizenegy ember, akit pályára lehet küldeni. Olyan is volt, hogy négyen voltunk edzésen. Többen dolgoznak és többen el is mentek, például Barbinak nem akarnak zöldkártyát adni, de ő azt mondta, nem jön vissza. A létszám miatt a kisebbekkel együtt edzünk.

Van a csapatsnak egy kemény magja, igaz, hogy már többen nem is játszanak itt, vagyunk körülbelül tizenegyen. Egyszer beszéltük, hogy tartsunk egy bankettet, de senkinek sem volt úgy ideje. Elindultunk mi hárman, plusz Kriszti és Barbi, ő még itthon volt. Bementünk a Gébe és megjelent Szidi, Simi, Linda. Voltunk vagy tízen Vasas-csajok...

Erika: ...úgyhogy megtartottuk a bankettet. Mondjuk, ha nincs épp meccs, akkor mindig bankett van hétvégén.

Mi a különbség a tavalyi Final Four-os, az Irimie Marcel vezetése alatt játszó és a mostani csapat között? Hogyan magyarázzátok a két szezon közti visszaesést?

Kata: Az edzőváltás nagyon közrejátszott a visszaesésben.

Enci: Főleg az. Székely János nagyon jó edzőnk volt, de monotonná vált. Jött Jenő bácsi, ő idősebb volt, de fellelkesítette a csapatot. Más módszerrel próbálkozott, és egyszerűen új volt. Akkor sem járt mindenki rendesen edzésre, de amikor pályára álltunk, éreztük, hogy annak a tizenegy játékosnak a szíve egyben van. Ez segített a feljutásban, vele tartottuk meg a negyedik helyet is.

Erika: Nagyon jó volt. Ahhoz képest, hogy az volt a fő cél, hogy bent maradjunk, még a harmadik hely is elérhetőnek tűnt.

Enci: Jött akkor ez a nagy edzőváltás, ami végül is jól indult. Külön fizikai edzés volt, látszott, hogy az edzésprogram nagyon rendben van, viszont mégsem tudta fenntartani azt a lelkesedést bennünk.

Van-e vezeregyeniség vagy mókamester az öltözőben?

Enci: Régebb Kata volt a mókamester a szőke beszélásaival, mostanában picit visszafogta magát. Rakta a mánéléket az öltözőben és táncolt rájuk. Motivációval én is foglalkoztam. Kolozsvár ellen volt egy meccsünk és összevágtam valami képeket, és nézettem meg a csajokkal meccs előtt. Mindig szoktam mondani valamit biztatót.

Erika: Most, ahogy elkezdted mesélni, eszembe jutott, hogy egy itthoni meccs előtt arra keltem, hogy jött egy sms tőled, hogy „gyertek csajok, megcsináljuk, képesek vagyunk rá!”. Olyan jól esett, hogy egész meccs alatt motivált. Szerintem még nyertünk is azon a meccsen.

Kata: Szívdavolt meccsek, én egy mikulás csapat vezénylő voltam. Miután Sírás is egy csapatba került, én De
Mi van az öltözőben egy győztes vagy egy vesztes meccs után?

Enci: Sírás.

Erika: Inkább idegesség, veszekedés, valami mindig van.

Enci: Én sírni szoktam, Kata is, Linda is. Te nem. Te ideges vagy.

Erika: Győzelem után megy a zene, a szelfik, táncolunk a tusolóban. Mondjuk most kikaptunk, de ugyanez volt.

Kata: Én, ha érzem, hogy nem úgy teljesítettem, ahogy elvártam magamtól, az is elég hogy sírva fakadjak, még ha nyertünk is.

Mit gondoltok, mik a reális célkitűzések idén?

Erika: A bentmaradás.

Enci: Szerintem a kicsik felhozása. Vagy az van, hogy mi bentmaradunk, és akkor ők is maradnak, mert két csapata nem lehet a Vasasnak szuperligás. Ők most második helyen vannak, tehát közel állnak ahhoz, hogy feljussanak. Most az a lényeg, hogy azt a három itthoni meccset, amit kellene, húzzuk be és maradjunk bent.

Kata: Ezt a három meccset kell megnyernünk, ahhoz, hogy bent maradjunk. Kicsit csatárhiányban szenvedünk, de reméljük, ez is megoldódik.